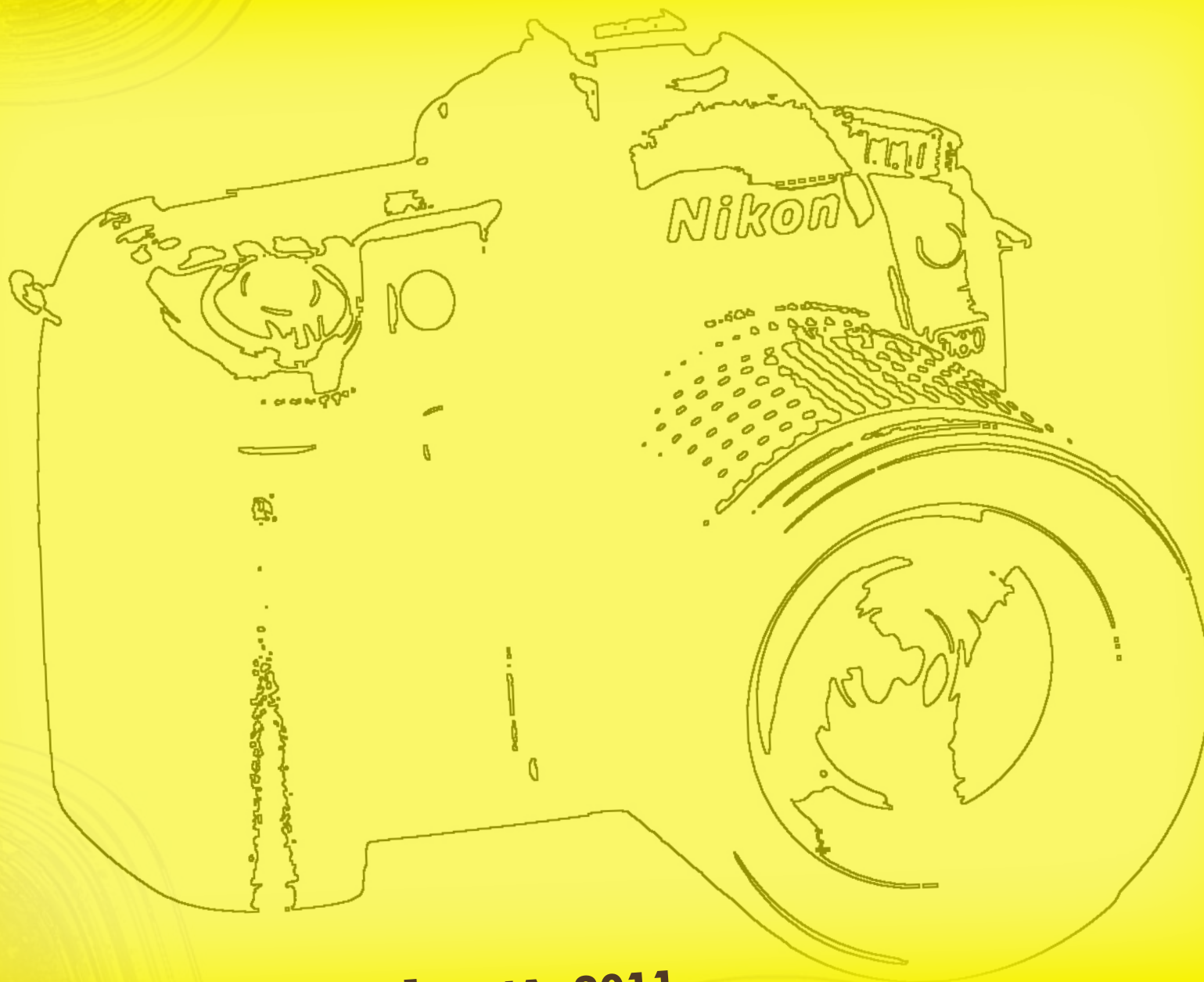

BAIBARACI FOTOMĀKSLA
darbs, ikdiena vai izklaide

© BAIBA KRŪMIŅA, 2011.

SATURS

PAR KO TAD STĀSTS...	2
CILVĒKI	3
DABA	11
SAULES KAUJA	18
KURP VED VILCIENS	24
PĀRDOMĀM	31

PAR KO TAD STĀSTS...

Mūsdienās fotomāksla ir ļoti izplatīta, tāpēc jāveic liels pētījums, lai tagad saprastu, kas ir populārāks – gleznošana, grafika vai tomēr fotomāksla. Es uzskatu, ka fotomāksla, bet varbūt kļūdos. Tāpat kā gleznošanā, tāpat arī fotomākslā ir gana daudz amatieru, bet kur gan viņu netrūkst? Tāpēc jau mācāmies un attīstām savas prasmes, lai pilnveidotu sevi un no amatiera kļūtu par profesionāli kādā jomā.

Uzdevums ir parādīt citiem, ka fotomākslatiecasbūtarviennozīmīgākacilvēku kultūrā, kā arī izklāstīt savu mākslas darbu būtību un savu redzējumu uz fotomākslu.

Par fotomākslu rakstu, jo šī tēma cieši saistīta ar manu būtību - Es (Baibaraci) fotomāksliniece.

Par to vai fotomākslas veidošana ir mans darbs, ikdiena vai izklaide ir grūti spriest, šķiet tie ir visi trīs kopā. Darbs tas ir tad, kad par to saņem kaut simbolisku samaksu, piemēram nometnes fotogrāfēšana. Ikdienu tā ir, jo tiek fotogrāfēti visi svētki, ekskursijas, pastaigas u.c. notikumi un lietas. Izklaide tā ir tad, kad ir galvā dzimusi fantāzija, kas jādabū bildē un entuziasms ir to realizēt. Lai gan šajās trīs lietās ir atšķirīgi bilžu motīvi, tomēr gan darbā parādās arī ikdiena un izklaide, gan ikdienā parādās darbs un izklaide, gan izklaidē parādās darbs un ikdiena.

Žurnālā tiks apkopotas un ievietotas manas labākās fotogrāfijas veicot lielu atlasu, lai parādītu citiem savu daiļradi un varbūt to, ko citi nespēj saskatīt.

CILVĚKI

CILVĒKI

4

5

6

7

8

Man ir izdevies sastapt cilvēkus, kuru sejas ir kā veseli stāsti, nereti viņu biogrāfijas ir ierakstītas sejās. Spēja saredzēt un spēt iemūžināt fotogrāfijā to, ko parasti redzam ārpus papīra un rāmjiem, ir talants.

Arcilvēku citreiz pat nevajag runāt, lai viņu iepazītu, vajag tikai viņu nofiksēt īstajā brīdī un pēc tam bilde daudz ko par viņu pastāsta.

Manuprāt, lai nofiksētu cilvēka izteiksmīgākos sejas vaibstus, tas jādara cilvēkam nezinot, jo bieži vien, kad cilvēks pozē fotokameras priekšā, viņš nevar atbrīvoties un bilde izskatās ļoti samākslota.

“Trauku mazgātāja”

Anna Lisa Krūmiņa, brāļa meita no Miami ciemojoties Latvijā ne tikai atpūtās, bet pienācīgi palīdzēja arī nepieciešamajos mājas darbos. 2010. gada augusts. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Mīlestības izpausme”

Edžus un Poga, mācījās vidusskolas vienā klasē un sadziedājās, kopā ir jau vairākus gadus.
2009. gada novembris. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Vietas attīrīšana ar uguns spēku”

Jānis un Inese Krūmiņi. Veļu vakarā notika rituāls, kurš sākās ar vietas attīrīšanu. Liepupe, Salacgrīvas novads. 2010. gada novembris. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Vieta pārdomām”

Aina Krūze. Brauciens ar vikingu laivu pa Liepkalni par godu maija jubilāriem. 2011. gada maijs. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Paaudze turpinās”

Vecmāmiņa Inese ar mazdēlu Gustavu. Laimes mirklis, ka paaudze turpinās, virtuālā Ferma var pagaidīt. 2010. gada aprīlis. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Pamats jautrībai”

Jeļenas - grāmatvedes, kā arī mākslinieces mākslas darbu izstādes atklāšanā viņas darba kolēģiem ir arī ierastie biroja joki prātā. Rīga, 2010. gada decemris. Foto: Baiba Krūmiņa.

DABA

DABA

12

13

14

15

16

Latvijas daba ir ļoti skaista, ja to māc saskatīt un sajūst. Dabā mani visvairāk valdzina jūras krasts, gan no rīta, gan vakarā, gan pa dienu. Jūras krastā Saulei uzlecot un norietot ir miljoniem skaistu krāsu, kuras ļauj cilvēkam iegrimt kā pasakā, kā arī piekrastes apkārtnē ar šalkojošo vēju šīs sajūtas pastiprina, tu aizlido uz nerealitāti. Es pie jūras jūtu mieru, esmu prom no pelēkās ikdienas un izbaudu dabas doto - nedomājot itin neko.

Citi meditē ar jogas palīdzību, citi, kā es gūst garīgo labsajūtu un baudu arī pie jūras.

Vēl bez jūras vienmēr ir bijusi interese par kokiem. Citreiz kokus var uztvert arī kā dzīvas būtnes, jo vējā līgojoties tie katrs stāsta par savu dzīvi, par savu atšķirību no pārējiem.

Dabu fotogrāfējot, ir iepaticies veidot makro bildes, kas pat mazāko skudriņu spēj izcelt. Citreiz ar fotoaparātu sanāk notvert to, ko ar aci ir neiespējami saskatīt.

“Zeltiņu zelts”

Sarkanās skudras vairojas. Liepupē “Zeltiņos” uguns vietā zem katra apkārt ugunij apliktā akmeņa mājo šāda saime. 2011. gada aprīlis. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Ziema vasarā”

Senajā Līvu uguns naktī jūras skats - tā upīte aiztecēja. Vasaras saulriets ar efektu palīdzību pārtapis ziemas saulrietā. Liepupe, 2010. gada augusts. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Saulrieta spēles ar mākoņiem”

Jūra bija ļoti krāšņa un skaista senajā Līvu uguns naktī, tas piedeva papildus efektu rituālam un muzicēšanai pie ugunskura. Liepupe, 2010. gada augusts. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Pirmais pavasara medus”
Dzeltenā krokusā ielīdusi bite pēc medus.
Rīga, Jugla, 2011. gada 5. aprīlis. Foto:
Baiba Krūmiņa.

“Plūmju ziedi”

Ziedi izdaiļo dārzu, kopā ar citiem ziediem un puķēm uzbur dārzā fantastisku pavasara smaržu. Liepupe, 2011. gada maijs. Foto: Baiba Krūmiņa.

SAULES KAUJA

SAULES KAUJA

19

20

21

22

23

Fotogrāfijās iecerēts spilgti parādīt – dokumentēto Saules kauju (žemaišu, kuršu un zemgaļu pārākumu pār vācu krustnešiem – Zobenbrāļu ordeni), kas norisinājās 1236. gadā. Tāpat kā toreiz, tā arī mūsdienās vajadzētu likt spēkus kopā un cīnīties par savu mazo valstu neatkarību un pastāvēšanu. Tāpat kā toreiz, tam nepieciešama drosmē un pašapziņa. Lai Baltijas valstis un tautas neiznīkst!

Tā kā man fotogrāfijā bieži vien negribas apstāties ar vienkārši nobildētu kadru, tad nolēmu, ka šīs fotogrāfijas radīšu mākslinieciskākas un grafiskākas, kas tām radītu papildus vērtību no estētiskā viedokļa. Kā arī, tā kā šis notikums ir sens, piešķīru ar datorgrafikas palīdzību tādu kā senatnīguma sajūtu, kas vēl vairāk, manuprāt, uzlabo fotogrāfijas vērtību un tai pat laikā nezinātājs nepateiks kad šīs bildes tapušas.

“Krustneši nāk uzbrukumā”

Tā ir tikai daļiņa no viņiem un kompozīcija ir izvēlēta tā, lai skatītājs saprastu, ka aiz fotogrāfijas nekas nebeidzas; priekšplāns ir izteismīgāks un asāks, lai akcentētu krustnešus un viņu tērpus, kā arī ieročus. Baltijas Saules festivāls Rīgā, 2010. gada septembris. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Saules kauja – cīņa starp krustnešiem un “mūsējiem””

Fotogrāfijai ir centrālā kompozīcija un centrā notiek aktīvākā sadursme starp pretējiem karaspēkiem, kas vēlāk izriet lielā cīņā par uzvaru. Baltijas Saules festivāls Rīgā, 2010. gada septembris. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Žemaiši, kurši un zemgaļi stājas pretī ienaidniekiem”

Redzams, ka “mūsējie” nav tik braši, kā krustneši, kā arī vairāk nobruņojušies ar aizsargiem nevis ieročiem; fotogrāfijas kompozīcija atkal izvēlēta, lai skatītājs justu karaspēka turpināšanos aiz fotogrāfijas. Baltijas Saules festivāls Rīgā, 2010. gada septembris. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Kaujā kritušie”

Fotogrāfija, ja ieskatīsieties nedaudz atšķiras no kopējās fotogrāfiju nokrāsas – tā ir sarkanīgāka, kas viecina cilvēkus domāt par izlietajām asinīm; fotogrāfijā redzami gan “mūsējie”, gan krustneši, kas jau atduss aizsaulē Baltijas Saules festivāls Rīgā, 2010. gada septembris.

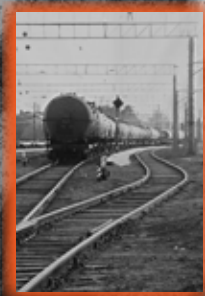
Foto: Baiba Krūmiņa.

The image features a crumpled piece of brown paper, possibly a tea bag or a piece of parchment, centered on a solid orange background. The paper is heavily textured with numerous folds and creases, giving it a three-dimensional appearance. The lighting is soft, highlighting the ridges and shadows of the crumpling. In the lower-left quadrant, the text 'KURP' is written in a bold, orange, sans-serif font with a thin white outline. Below it, the text 'VED VILCIENS' is written in the same style, also in orange with a white outline. The text is slightly curved to follow the bottom edge of the crumpled paper.

KURP

VED VILCIENS

KURP VED VILCIENS

26

27

28

29

30

25

Man patīk atrasties vilcienu stacijās vai pie sliedēm, vienmēr var vērot kā kaut kas atbrauc un kā kaut kas aizbrauc. Tas ir tāpat kā ar dzīves notikumiem - kaut kas pienāk, kaut kas aiziet. Ir viens spilgts savas dzīves notikums, kad gadu nedēļas nogalēs braucu ar vilcienu uz Ērgļiem, 3 stundas katrā virzienā.

Pēc gada vairs nebija jābraukā un mans vilciens turpināja braukt bez manis.

Fotogrāfijās attainota Juglas vilciena stacija. Fotogrāfijas ar datorgrafikas palīdzību tika izveidotas kā vienota sērija. Fotogrāfijās parādītas zīmīgākās vietas, ko manas acis ieraudzīja, vērojot Juglas staciju.

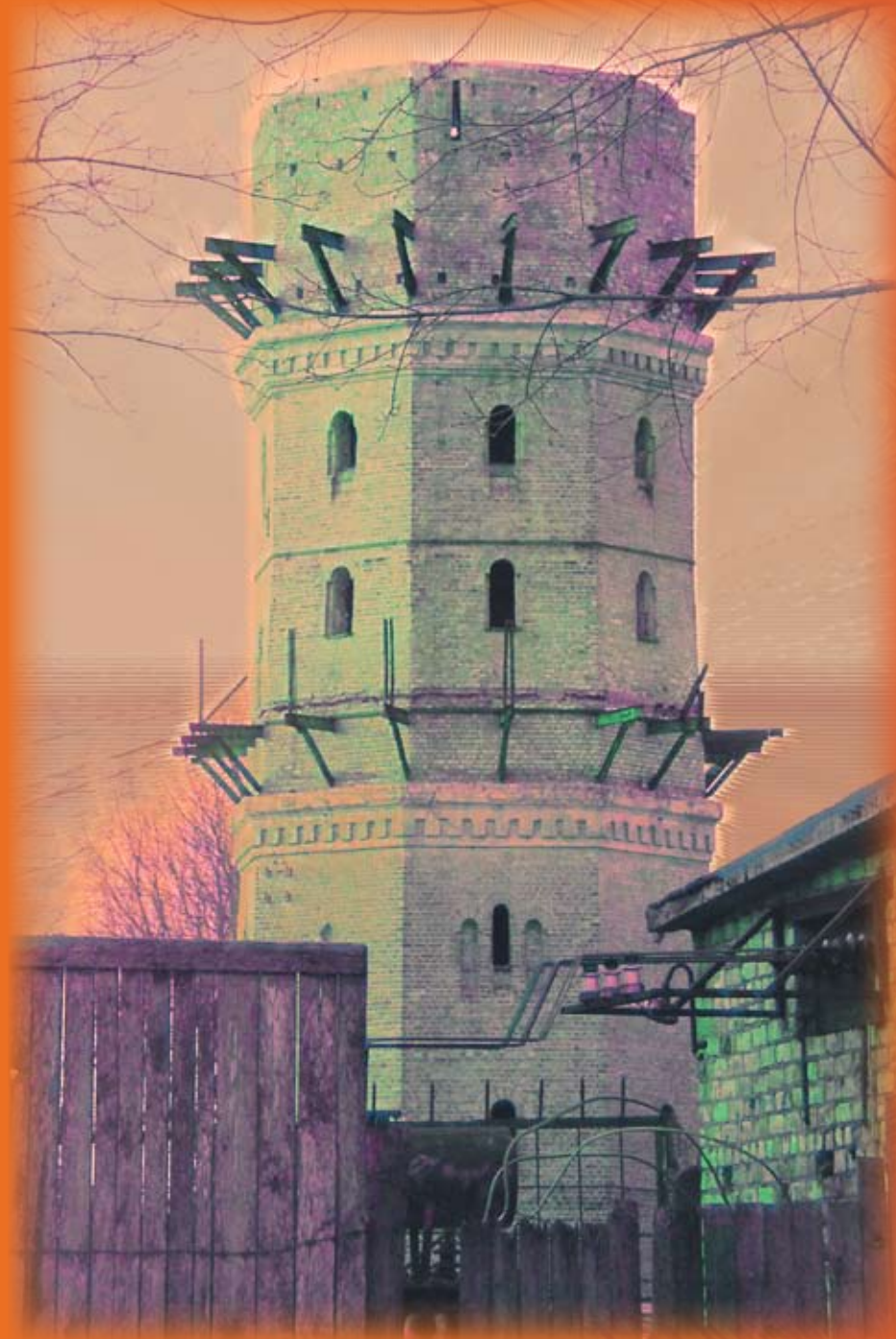

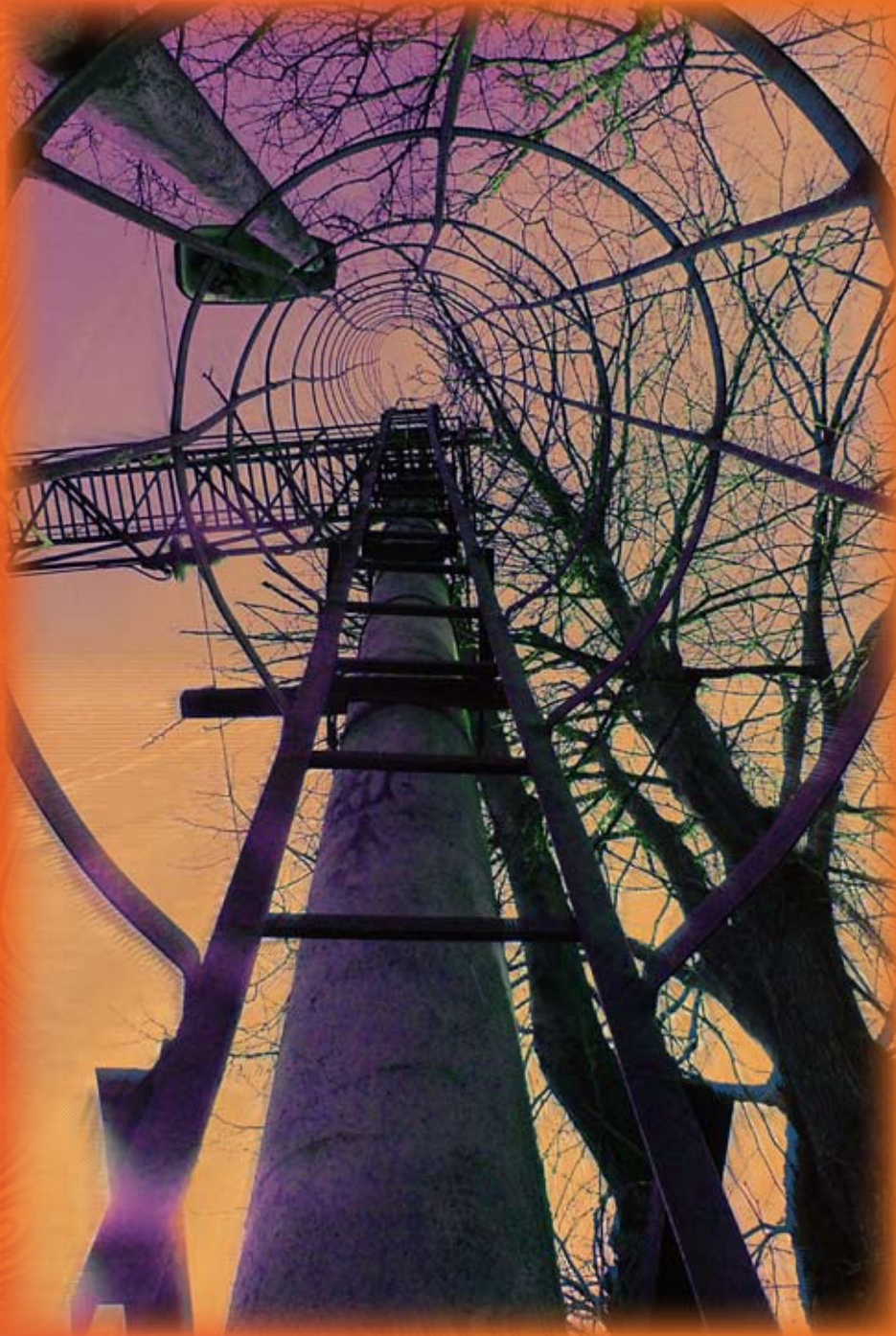
“Saskaiti vagonus”

Atmiņas no bērnības sporta nometnēm, kad dzīvojām Skrīveros blakus vilciena sliedēm, un brīvdzīvā, kad nebija ko darīt, gājām skaitīt vilcienu vagonus. Rīga, Jugla, 2011. gada 6. aprīlis. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Ūdenstornis”

Vecs ūdenstornis aiz stacijas iežogots ar dažnedažādām sētām, lai mazie bērni nelien iekšā. Rīga, Jugla, 2011. gada 6. aprīlis.
Foto: Baiba Krūmiņa.

“Kāpnes uz debesīm”

Koks ir “mūžība”, tas izdzīvo ilgāk nekā cilvēks. Šī “mūžība” apvij trepes, kas tiecas uz debesīm. Tāpat kā mūsu mūži - kāpj pa trepēm, dažreiz paslīd kāja, bet tie turpina kāpt, līdz iekāpj plašajā debesu laukā - aizsaulē. Rīga, Jugla, 2011. gada 6. aprīlis. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Skata tornis”

Skata torņa dzelzs konstrukcija manuprāt slēpj sevī vilcienu ceļus. Tāpat kā vilcieniem, katram savi ceļi, katram savas pieturas un nodrošinātie atpakaļ ceļi, tāpat šeit dzelzs konstrukciju salikums - attēlo vilciena sliedes - citas vienādas, cita garākas, citas sarežģītākas - kā vilcienu maršruti. Rīga, Jugla, 2011. gada 6. aprīlis. Foto: Baiba Krūmiņa.

“Notikums aizbrauc”

Tā aizbrauca mans tās dienas piedzīvojums Juglas vilciena stacijā. Bet lielais luksafors palicis un gaida nākamo notikumu, nākamos iebraucējus un aizbraucējus. Rīga, Jugla, 2011. gada 6. aprīlis. Foto: Baiba Krūmiņa.

PĀRDOMĀM

31

Es uzskatu, ka fotomākslu radīt var daudzi, bet to pienācīgi pasniegt un ielikt fotogrāfijās zināmu saikni ar vēsturi ne katrs prot. Fotogrāfējot man patīk meklēt šo saikni. Un saikne ar vēsturi, manuprāt, paceļ daudz augstāk fotogrāfijas vērtību. Piemēram, iemūžināta bērna seja arī ir ar zināmu vēsturi savīta, bet tādas ir miljoniem, bet fotogrāfijas kur attēlots kāds konkrēts notikums, tā redzējums, attēlojums un filozofiskā doma

to fotogrāfiju paceļ augstākā vērtē.

Mākslas fotogrāfam nepieciešams emocionāls parādību skatījums, iztēle, jābūt izkoptai gaumei, atlases un komponēšanas spējām. Jāprot uz dabu skatīties līdzīgi kā gleznotājam. Ne tikai cilvēkā, bet arī dabā jāmeklē individuālais un reizē vispārinošais, kas tuvina skaistuma ideālam. Un galvenais visu darīt ar prieku un mīlestību, ja tas ir iekšā, tad fotogrāfija dzīvo dubultā.

